

[Statsministeren.]

nok komme en Situation alligevel, hvor dette Flertal kommer til at bekende Kulør overfor den øjeblikkelige Situation, overfor de arbejdsløse og de hjemløse.

Jeg beklager det sølle Resultat af saa lang Tids Virksomhed og iraraader altsaa det af et Flertal i Udvalget stillede Ændringsforslag. Jeg maa sige til den ærede Ordfører, at Ansvar for Sagens Udgang skal jeg roligt bære. At jeg eventuelt hindrer Vedtagelsen af nye Byrder paa Arbejderbefolkningen, anser jeg for en meget rimelig Færd af mig, og at jeg hindrer det, naar det samtidig er Meningen, at dette nye Kontingent skal træde i Stedet for en effektiv Hjælp til dem, der i Øjeblikket trænger til Hjælp, skal jeg med Sindsro bære.

Til det ærede 4de Medlem for 4de Kreds (Laursen), som sluttede med at erklære, at han hellere vilde have Forhandlinger om Igangsættelse af Arbejder end Forhandlinger om Understøttelse, skal jeg blot sige, at det Ønske vil han sikkert faa opfyldt, naar Finanslovforslaget om kort Tid kommer til Landstinget, thi dèr vil være Forslag om en Mængde Arbejder, og det skal glæde mig, om det ærede Medlem saa vil være med til at gennemføre disse Foranstaltninger og derved bidrage til i nogen Grad at bekæmpe Arbejdsløsheden.

Ordføreren (Stensballe): Det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen) udtalte, at jeg havde sagt, at Ansvar for, hvad der nu vilde ske, laa hos Regeringen. Ja, det gør det selvfølgelig, men det sagde jeg nu ikke. Jeg sagde, at Ansvar for, at Arbejdet med Krikkasserne forsinkedes, var Regeringens og Regeringspartiernes. Skønt det ærede Medlem i hvert Fald til Slut ikke har villet medvirke ved Udformningen af Forslag angaaende Krikkasser — der var en Tid under Udvalgsarbejdet, da det ærede Medlem var mere velvillig —, begyndte han dog at omtale forskellige Spørgsmaal, f. Eks. Dispensationsretten i Arbejdsløshedsloven, og sagde, at Reglerne om Krikkasserne var ikke saaledes, at Arbejdsmændene nu kunde erklæres for at være i ekstraordinær Arbejdsløshed, og saaledes, at Krikkassen, hvis den havde eksisteret, kunde have aabnet. Det ærede Medlem var ogsaa inde paa forskellige andre Bebrejdelser, bl. a. at der nok var stillet en Startkapital til Raadighed, men ikke et tilstrækkeligt Starttilskud. Ja, men alt dette er jo noget, som blev drøftet i det sidste Møde, og hvorom vi sagde, at det kunde vi forhandle om, idet vi var villige

til en Forhandling, hvis der var noget, der burde rettes, men en saadan Forhandling havde Socialdemokratiet slet ikke Tid til. Derfor kan jeg ogsaa med rolig Samvittighed tilbagevise en hel Del af den højtærede Statsministers Bemærkninger. Vort Forslag er, saaledes som det er skitseret i Udvalget, et Forhandlingsgrundlag. Vi brød brat af, da Regeringspartiet ønskede det, og det var Socialdemokratiet, der fremsatte Ønske herom, hvad Betænkningen ogsaa indeholder Oplysning om. Vi udformede saa i største Skyndsomhed vort Forslag, for at vi kunde faa Sagen afgjort her i Salen. Jeg skal ikke komme videre ind paa alt dette, men kun tilføje, at vort Forslag fremdeles er et Forhandlingsgrundlag, og at vi er villige til videre Forhandling. Jeg kan dog ikke tilbageholde en Bemærkning til den højtærede Statsminister, naar han kommer med en Beskyldning som denne, at vi for at faa saa lavt et Kontingent som muligt har fastsat en mindre Understøttelse og nedsat Dagetallet. Vi er jo netop fremkommet med Forslag om en højere Understøttelse end den, der er Lovhjemmel for i Arbejdsløshedsloven, idet vi har foreslaaet at give et ekstra Forsørgertillæg; men det er maaske undgaaet den højtærede Statsministers Opmærksomhed — den være hermed henledet derpaa. Og hvad Dagetallet angaar, er det akkurat det samme som det, den syge Socialminister har foreslaaet, og som den højtærede Statsminister staar her og forsvarer, nemlig 70. Den højtærede Statsminister sagde til sidst, at det, der her forelaa, var et sølle Resultat af saa langs Tid Virksomhed. Vi har ikke siddet en Dag længere i Underudvalget eller Udvalget, end Socialdemokratiet ønskede det; vi har fra første Dag, vi mødtes, erklæret, at vi var villige til at gaa i Salen med Forslaget saa hurtigt, som Socialdemokratiet ønskede det.

Det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds hævdede, at det ikke var dokumenteret — saaledes forstod jeg det —, at de lavest lønnede Arbejdsmænd kunde betale. Nej, ligefrem at dokumentere det er vanskeligt, men det glædede mig, at det ærede Medlem brugte dette Udtryk, for dermed tilkendegav han indirekte, at de bedre lønnede blandt Arbejdsmændene nok kunde betale. Hvis det ærede Medlem vil undersøge Forholdene tilbage i Tiden, vil undersøge, hvad der tidligere er ydet i Arbejdsløshedsunderstøttelse, og hvad der er svaret i Kontingent, og hvad der nu forlanges, hvad der skulde betales med de yderligere Bidrag paa op imod 25—30 Ø., tror jeg, han hurtigt vil komme til det Resultat, at det alligevel ikke vil være helt